

Leven onder

SOMS WAAN JE JE
EN TERUG IN DE TIJD
DAT JE OPGROEIDE IN
NEDERLAND

In de rubriek 'Leven onder de Spaanse zon' komen iedere maand twee emigranten uit Nederland en België aan het woord over hun ervaringen. Wat zoeken ze over de grens en wat hebben ze er gevonden?

Van geslaagde zakenman tot student, van overwinteraar tot artiest: hoe is het leven onder de Spaanse zon?

Zanger en leraar Joost Jong (38) verhuisde nog maar een paar maanden geleden met zijn vrouw Joyce van Ombergen en zijn kinderen Dave (10) en Robin (7) van Haarlem naar het zuiden van Spanje.

Waar?

'In Villafranco del Guadalhorce, Málaga. Wij hebben er twee huisjes op een stuk land gekocht en aan de overkant van de straat nog een stukje land. Zo'n plek lijkt logistiek onhandig, maar voor een eigen bedrijf is het perfect: leven aan de ene kant, werken aan de overkant.'

Waarom?

'Het gesprek om in het buitenland te gaan wonen, voerden Joyce en ik al in het begin van onze relatie. Je kunt de keuze voor een land proberen te rationaliseren, maar het is een beslissing die je met je hart neemt. Ruimte, klimaat en levenstempo speelden een grote rol vanwege de fysieke beperkingen van Joyce na een ongeval.'

Wat?

'Vanaf begin dit jaar geef ik kinderen in de omgeving Nederlandse les op de internationale school in Cártama. Daarnaast ondersteun ik Joyce bij de coachingstrajecten en aardewerkworkshops van haar bedrijf Joy-Ce. En sinds november ben ik zanger bij het trio Carly. De kinderen moesten naar de tandarts in Marbella en prompt bleek deze ook te zingen. Nog diezelfde avond ben ik naar de repetitie gegaan. Het was even wennen zonder band en mét muziektape: jarenlang heb ik moeten opboksen tegen het geluid van drummers en gitaristen en nu moet ik mij soms inhouden. Ons repertoire is uiteenlopend en we hebben al verschillende keren opgetreden tijdens Diners Chantants in onder meer Garum in Marbella. Heerlijk vind ik het om nu nummers te zingen die ik in Nederland nooit zong, omdat de muziekstijl van andere bandleiden dat niet toeliet. Waar ik U2, Lenny Kravitz en Van Dik Hout zong, kan ik me nu (ook) uitleven op de muziek van George Michael, George Benson en Michael Bublé.'

Cultuurshock?

'De laatste jaren hebben wij diverse woningruilvakanties met Spanjaarden gedaan, zodat we letterlijk een kijkje in de keuken konden nemen. Hierdoor hadden we een aardig beeld van het Spaanse gezinsleven. Wat mij opvalt, is het groeiende aantal Ikeameubelen: de Europese tendens is zichtbaar. Natuurlijk loop je hier tegen de beruchte bureaucratie aan, maar in Nederland hebben wij daar door het ongeval van Joyce ook veel mee te maken gehad. Wel valt de achterstand op het gebied van technologie en ICT op. Zelfs de inrichting van menig postkantoor is nog echt jaren zeventig. Af en toe waan je je even terug in de tijd dat je opgroeide in Nederland. Soms irritant, maar ook nostalgisch.'

Integratie?

'Omdat mijn Spaans niet denderend is, kan ik nog geen echt lekkere gesprekken voeren met Spanjaarden. Ik ga vooral om met Engelsen en Duitsers in de omgeving. Het is maar wat je integreren noemt. Toen we ons laatst opgaven voor Spaanse les bij de Casa de Cultura in Alhaurín werden we met rappe Spaanse tong te woord gestaan alsof we al volleerd Spaans spraken. Dat is typerend. Nederlanders zouden het in een andere taal proberen of duidelijker articuleren. Spanjaarden niet! Met kinderen leer je in korte tijd wel veel mensen kennen: je kunt niet in je stulpje wegkruipen als je schoolgaande kids hebt en een leven wilt opbouwen.'

Spanje of Nederland?

'Ik vergelijk mezelf wel eens met een boom die wortelt aan de oppervlakte: ik kan in korte tijd hechten, maar ook weer makkelijk onthechten. Tot nu toe hebben we nog niet de tijd gehad om Nederland te missen. Alle regen van het najaar heeft de zwakke punten van onze huisjes blootgelegd en zorgde voor flink wat investeringen in waterleidingen en dakreparaties. Maar...het zonnetje is nooit ver weg en na een dag ben je de regen alweer vergeten. Heerlijk!'

www.joy-ce.nl en www.jongleren.es.